N°. 6. A°. 1834.

MAANDAG DEN 20sten JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 16 Januarij 1834.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 15 dezer, N°. 47/11, de *Curatele* over den persoon van JOHANNES DE GRAAFF GODET opgeheven zijnde, zoo wordt zulks bij deze ter kennisse van de daarbij belanghebbenden gebragt.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

DERDE EN LAATSTE OPROEPING.

Worden mits dezen opgeroepen, alle Mannelijke Ingezetenen dezer Plaats, die hun zeventiende jaar zijn ingetreden, edoch hun vijftigste niet hebben volbragt en niet in de Schutterij dezer Plaats zijn ingelijfd, alsmede dezulken, dewelke van elders zich alhier met ter woon hebben begeven, om te verschijnen op HEDEN den 20sten dezer, des ochtends ten *acht* uren, voor de Hoofdwacht der Schutterij, ten einde in dezelven te worden ingelijfd.

Paramaribo, den 20 Januarij 1834.

De Majoor Kommandant der Schutterij,
P. FIERS SMEDING.

MILITAIR BUREAU.

Den 15 Januarij 1834.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, is tot *Tweede Luitenant* bij de Eerste Afdeeling der Schutterij van *Paramaribo*, aangesteld, de Adjudant Onder-Officier JOHANNES ABRAHAMSZ, van genoemde Afdeeling.

De Chef van den Staf,
R. H. ESSER.

De *Wijkmeesters* der Wijk L°. C, zullen overeenkomstig met de Publicatie, dd. 5 Maart 1828, en gepubliceerd den 6den daaraanvolgende, met de jaarlijksche opneming der Personen in hunne Wijk woonachtig, op aanstaande Woensdag, den 22 dezer een aanvang maken, waarvan door deze aan de geëerde Bewoners wordt kennis gegeven, met uitnoodiging tevens van hunne tegenwoordigheid, ten einde mede te werken, dat deze opneming zoo veel mogelijk naauwkeurig moge plaats hebben.

Paramaribo, den 16 Januarij 1834.

De Wijkmeesters voornoemd,
J. C. HARTMAN.
M. M. DE HART JR.

MENGELINGEN.

SCHOTSCHE GESCHIEDENISSEN.

(Door Sir W. SCOTT.)

(*Vervolg* en *Slot* van N°. 5.)

Men voegde er zelfs bij, dat op de aannadering eener kleindochter van Auchindrane, even als anderen, uit nieuwsgierigheid naar het strand gelokt geworden, er bloed aan het lijk ontsloten was; een verschijnsel, hetwelk te dien tijde voor een volledig bewijs gehouden zijn zou, bijaldien men hetzelve tegen den moordenaar ingeroepen had.

Thans echter verkoos Auchindrane, zich door eene zoo algemeene verdenking vervolgd ziende, de partij van te vlugten, en liever met trompetschal tot balling en wederspannige verklaard te worden, dan zijne regters en beschuldigers te trotseren. Niettemin wilde hij zijne vlugt aan een geheel ander oogmerk dan het *ware* toegeschreven hebben, en hetgeen hij daartoe voorwendde, kan tot de kennis van menschen en zeden dier eeuw dienen. Auchindrane had zich wel gewacht den schijn te hebben, van beducht te zijn voor het vermoeden, dat hem den moord van eenen onbekenden jongeling, die hem niet opzettelijk kon beleedigd hebben, ten last leide. Dit zou zich zelven schuldig erkennen geweest zijn aan eene eerloosheid, die het geheele oord tegen hem in opstand gebragt zou hebben; bovenal zou dit van zijne zaak zijne magtige vrienden verwijderd hebben, die nimmer zouden hebben durven deel nemen aan eenen zijnen naam en rang onwaardigen twist.

Hij behoefde eene meer ophefmakende misdaad, eene brandstichting, of den dood van eenig aanzienlijk vijand, dewelke hem niet van de gelegenheid zijner aanhangers beroofde.

Diensvolgens door een nieuwen medepligtige geholpen; — want immer wist hij een' zoodanige onder zijne vassallen te vinden — waagde hij eenen aanval op Hugh Kennnedy van Garryhome, een' der aanhangers van den graaf de Cassilis. Maar Garryhome die sterk, dapper en welgewapend was, verdedigde zich zoo krachtig na het vuur van twee pistolen doorgestaan te hebben, dat hij overwinnaar bleef, en zelfs den jongen Auchindrane eene kwetsuur toebragt, die hem bijna het gebruik van zijne regter hand verliezen deed.

Deze mislukte moord voldeed voor het minst aan Auchindrane's oogmerk. Bij eene parlements-acte, was het op de straffe des doods verboden, een' leenroerig vijand met pistolen aan te vallen, en Auchindrane verspreidde het gerucht dat, bijaldien hij verkrijgen kon, dat men hem het gebruik, hetwelk hij in het gevecht van onregtmatige wapenen gemaakt had, kwijt schold, hij zich vrijmoediglijk voor de regtbank vertoonen, en zijne onschuld aangaande den dood van Dalrymple bewijzen zou. Doch de koning besloot dat de beide Auchindrane's, vader en zoon, als schuldig aan beide euveldaden vervolgd zouden worden. Aan den graaf d'Abercorn, die zeer veel gezag in dat deel van Schotland uitoefende, werd den last opgedragen hen in hechtenis te nemen, en na verloop van eenige maanden, kwam Auchindrane de vader, als gevangene te Edinburg aan.

Zoodra zijn zoon vernam dat hij zich in de *Tolbooth* (gevangenis) bevond, verkeerde die ten opzigte van Bannantyne in dezelfde vrees, als de oude Auchindrane omtrent Dalrymple gehad had, uit hoofde waarvan hij dien smeekte, naar Ierland over te steken, zich verbindende, voor diens zaken gedurende zijne afwezigheid als voor zijne eigene, zorg te zullen dragen. Zich daarop in volkomene zekerheid wanende, verschenen de beide Auchindrane's vol vertrouwen voor de regtbank, en de regters trotserende, die zij aanmaanden hen te voldoen. Het hof vermeed een bepaald vonnis uit te spreken, doch schonk den ouden Auchindrane de vrijheid, onder voorwaarde dat hij, ingeval hij op nieuw mogt gedagvaard worden, zich dadelijk vertoonen zou. Ondertusschen beval koning Jacobus, van de schuld der beschuldigden overtuigd, dat Auchindrane, de zoon, op de pijnbank zou gebragt worden, tot zoo lang hij tot de bekentenis van de hem aangetijgde feiten gekomen zou zijn. De uitslag van dit pleigeding bewijst derzelver noodelooze wreedheid. Een beschuldigde toch van een zwak gestel, zou, hoewel onschuldig, bekend hebben, terwijl deze ontembare jongeling de ijsselijke smarten aan de ondervraging verbonden, met zulk eene standvastigheid verdroeg, dat hij zijne zaak van al derzelver ongunstige vooroordeelen ontdeed, en dat het de regterlijke magt was, die zich gelaakt zag over derzelver onregtmatige vervolging. De koning alleen hield aan zijne diepe overtuiging vast, en kantte zich tegen de in vrijheid stelling van Auchindrane, den zoon, aan.

Men kan niet gissen op welk eene wijze dit proces een einde zou genomen hebben, bijaldien de oude Auchindrane zich niet nogmaals verontrust had door het denkbeeld van aan de willekeur van éénen getuige prijs te zijn, en zich van Bannantyne niet even als vroeger van Dalrymple had willen ontdoen.

Bannantyne door eenen agent van zijnen heer, aan wien op het oogenblik van hem te doorsteken, den moed ontbrak, voelde zelf eenige wroeging over zijn aandeel aan den moord, van denwelken men de beide Auchindrane's beschuldigde. Hij begaf zich naar den graaf d'Abercorn en werd naar Edinburg overgebragt, alwaar hij voor den koning en diens geheelen raad alles wat hij wist openbaarde. Men vergeleek hem met de aangeklaagden, die hem met hevigheid verweten, dat hij zich had laten omkoopen, om hen door zijne valsche getuigenis te verzwaren. Ontzet door de helsche vermetelheid van den ouden Auchindrane, viel de arme Bannantyne op de knieën, God tot getuige aanroepende, zoowel over zijne opregtheid als over zijne belangeloosheid. Auchindrane op zijne beurt, vreesde mede niet God aan te roepen: »God is mijn getuige!" riep hij uit, »dat ik onschuldig ben, en ik vermaan u onwaardig vassal, te belijden wat al verfoeijelijks mijne vijanden in het werk gesteld hebben om u over te halen, dergelijke valsche beschuldigingen tegen mij uit te denken."

Het getuigenis van Bannantyne evenwel, werd als waarheid aangenomen: hij, zoowel als de beide Auchindrane's, werd veroordeeld om onthoofd te worden; doch hem werd door den koning, uit hoofde zijner vrijwillige bekentenis, genade geschonken. De priester, belast met de veroordeelden in hunne laatste oogenblikken bij te staan, vernam eindelijk uit hunnen mond eene bekentenis, welke de pijnbank niet aan denzelven had kunnen onttrekken. De zoon was de eerste die zich schuldig verklaarde, en de vader wilde wel zijnen zoon niet logenstraffen, doch evenaarde dien echter niet in berouw, en behield tot onder de bijl, zijne onverzettelijke stijfhoofdigheid.

Ik ben in het bezit van het eigenhandig geschreven gedenkschrift van den toenmalige lord advokaat Sir Thomas Hamilton, die sedert dien tijd graaf van Melrose was. Hij deed zijn best, de strenge geregtigheid van den koning in deze zaak te regtvaardigen, meer aan Zijne Majesteit, dan aan de Voorzienigheid toeschrijvende, van het licht der waarheid over deze reeks van onzalige gebeurtenissen te hebben doen opgaan.

TAFEREELEN VAN RUSLAND.

(Door eenen Reiziger, die zeer lang in *Rusland* verkeerd heeft.)

Felle Koude, en Behoedmiddelen tegen dezelve.

Sedert in *Ruslands* velden een verbazend groot leger door koude is omgekomen, heeft de *Russische* winter nog veel slechteren naam, dan te voren; en de lezer zal in de volgende schets, die ik mededeel op eenen tijd, wanneer op 55 graden noorderbreedte reeds de voorboden van de vorst zich vertoonen, terwijl bij ons de natuur haar groen gewaad tegen een geel-bruin eerst begint te verwisselen, geene verdediging van dezen winter vinden.

De guurheid van het luchtgestel is in het noordelijk gedeelte van *Rusland* inderdaad zoodanig, dat men naauwelijks begrijpen kan, hoe de anders zoo teedere bewerktuiging des menschelijken ligchaams dezelve vermag te wederstaan. Daar ik de noordelijke streken van dit groote rijk niet ken, laat ik de nadere beschrijving van eenen winter in *Kola*, *Archangel* of *Kamtschatka* gaarne aan hen over, die het waarlijk niet te benijden geluk hebben, bij eigene ondervinding daarvan te kunnen spreken. Ik kwam slechts tot *Tobolks*, en verliet deze stad nog vóór den winter. Maar ik heb verscheidene winters in *Simbirks*, *Permië* en *Nischegorod* doorgebragt, op eene breedte van 55 graden, en dus ten naastenbij op de breedte van *Gothenburg* in *Zweden*, en van *Edinburg* in *Schotland*, — en reeds door dit verblijf in het zoogenaamde *gematigde Rusland* verloor ik allen lust, om ook nog het noordelijker gedeelte te leeren kennen.

Zoo verre mijne waarnemingen gaan, is het in deze oorden een algemeen verschijnsel, waarvan ik echter de reden niet weet, dat, zoodra de strengste koude begint, er tevens ook volkomene windstilte heerscht; eene zeer gelukkige omstandigheid daar, bij eene zoo hevige koude, de geringste togt der lucht ten uiterste onaangenaam is, en zeer smartelijk, als met messen, in het aangezigt snijdt. Kwam bij die felle vorst nog sterke wind, zoo zoude waarschijnlijk geen mensch het onder den blooten hemel kunnen uithouden. Eigenlijke arbeid wordt trouwens hier in de open lucht, zelfs door de armste lieden, bijna geheel niet verrigt. Wanneer de wintermaand nadert, haalt ieder boer het reeds vroeger in zijnen hof in gereedheid gebragte brandhout binnen, en stapelt het naast zijn woonvertrek op, ten einde hij gedurende de eerste zes weken daarvan gebruiken kan, zonder zich in de open lucht te begeven. Dan worden deuren en vensters met groote zorgvuldigheid onderzocht; men stopt elke reet, bezet de deuren aan alle kanten met togtlatten, en zorgt voor alles, wat het indringen der koude kan beletten. Daar in de acht winters, welke ik in *Permië* doorbragt, het kwik van den thermometer, in vijf of zes dagen, drie malen geheel in den bol zakte, en daar omstreeks nieuwjaar eene koude van 27° tot 30° *Reaumur* drie of vier weken lang tot de zeer gewone verschijnselen behoort, zoo neemt men niet ligt te veel voorzorg tegen den winter.

Wanneer deze strengere koude invalt, schijnt de gansche natuur te veranderen, en alle voorwerpen, die den mensch omgeven, schijnen eene andere gedaante aan te nemen. Zelfs het verblijf in het woonvertrek is anders geworden. De dubbele glasramen, van welke, even als bij ons, in het eerst slechts de binnenzijde met digte ijsbloemen bezet was, worden thans, aan alle vier zijden, met eene ijskorst, ter dikte van een' duim, overtrokken, waarop men geene bloemen meer ziet; en het door dezen ijsklomp slechts spaarzaam doordringende licht geeft aan alles eene geheel eigene kleur. Het schijnt, alsof datgene, wat vroeger eene doorzigtige opening was, nu met een groot blad van mat en niet gepolijst zilver bedekt is, en door onzigtbare lampen van binnen op eene bijzondere wijze verlicht wordt. Wanneer de deur van de kamer, die onmiddelijk met het niet verwarmde voorhuis gemeenschap heeft, voor een oogenblik opengaat, dringt eene dikke witte wolk, die den binnentredenden omgeeft en verbergt, het vertrek in, maar slaat terstond, door de warmte der kamer, als een vochtige nevel op den grond neder; waardoor het dan ook in den omtrek van deze deur steeds vochtig blijft.

Nog meer verandert het tooneel, als men de warme kamer verlaat en op de straat komt. De menschen, welke men daar ziet, schijnen niet dezelfden te zijn, die men voor weinige dagen nog aldaar aanschouwd heeft. Alles is diep ingewikkeld, en, behalve mond, neus en ooren, ziet men niets, dan dikke wollen kleederen en pelswerk. Geene tranen, geene luijaards, geene oude lieden, geene kleine kinders komen meer voor den dag. De laatsten moeten in huis blijven, dewijl zij daar buiten niet kunnen voortkomen; en de eerstgenoemden, zoo zij zich al eens vertoonen, hoe langzaam en op hun gemak zij voorheen over de straat gingen, zijn eensklaps vlug en snel te voet geworden. De kooplieden, de vleeschhouwers, de vischverkoopers en andere lieden, die anders gewoonlijk als pilaren nevens hunne waar stonden, schijnen thans telkens te dansen, dewijl zij nu eens op hunne hielen gelijk een tol ronddraaijen, en dan weder met hunne voeten op den grond stampen, en hunne armen gedurig in alle rigtingen slaan. De baarden der *Russische* boeren zijn tot vaste ijsklompen geworden, en ook bij hen, die geene baarden dragen, zijn nogtans de bakkebaarden en de kleedingstukken in de nabijheid van den mond geheel met ijs en dikken rijm bedekt. Wanneer de mond van iemand naast u zich tot spreken opent, ziet gij elken toon vergezeld door een' digten nevel, die, gelijk rook, uit zijnen mond stroomt, en de slechts voor het gehoor bestemde woorden nu ook als voor het oog aanschouwelijk maakt. Bij elken voetstap kraakt de sneeuw op een' hoogen piependen toon, en boven den wandelaar dampen de schoorsteenen dikke rookwolken uit, die, zoo door witte kleur, als ook bijzonder door eene schijnbaar vaste zelfstandigheid, zich van gewonen rook onderscheiden. Deze wolken hebben niet die veelvuldige kronkelingen, als gewoonlijk, maar vormen regtopgaande rookzuilen. De voorwerpen op den grond, huizen en boomen, dieren en menschen, verschijnen niet als in eene ledige, slechts met lucht vervulde ruimte, maar als door een niet volkomen doorschijnend ligchaam van ons gescheiden; en het allengs naderen van twee menschen op de straat heeft welligt eenige gelijkheid met de ontmoeting der visschen in het water, daar de naderende gedaante op eenen afstand van twintig schreden zich nog in een' dikken nevel gehuld vertoont, die echter steeds dunner en doorzigtiger wordt, hoe nader de persoon komt; en evenwel is er geen eigenlijke nevel, daar deze bij sterke koude even zoo zelden, als hevige wind, plaats heeft. Hierbij komt nog, dat de zon, die zelfs op den middag zeer laag aan den hemel staat, en steeds eene hoog purperroode kleur heeft, een geheel bijzonder schijnsel werpt op alle voorwerpen.

In *Permië* valt de eerste sneeuw gewoonlijk in het midden, dikwijls reeds in het begin van October; en, daar het weder, zoo wel des zomers, als des winters, zeer bestendig is, blijft dezelve meestal tot in het midden van Mei liggen. Tegen het einde van November heeft de sneeuw zich reeds zoo zeer opgehoopt, dat de onderste vensters, die anders eene manshoogte boven den grond waren, nu met dezelve gelijk of er onder begraven zijn.

(Het vervolg hierna).

ADVERTISSEMENTEN.

TRANSPORTEN.

(2136) Den 30sten December 1833. F. J. N. HOEN, GEERTRUIDA PETRONELLA JULIAANS en JOHANNA MARIA CATHARINA JULIAANS, aan ELISABETH MARIA SOESMAN, van het Huis en Erf aan de *Dominestraat*, bekend onder Lr. D. N°. 376.

Den 9den Januarij 1834. G. C. HAMPE, aan J. ZAAL, van het Huis en Erf op den hoek van de *Groote Dwars-* en *Hoogestraten* bekend onder Lr. D. N°. 713.

Paramaribo, den 19 Januarij 1834.

WENTHOLT,
Adjunct Griffier.

AANBESTEDING.

PARNASSIJNS der *Nederlandsche Israëlitische Gemeente*, zullen, tot den OPBOUW eener *NIEUWE SYNAGOGUE*, aan de minst-inschrijvenden AANBESTEDEN, de levering van: *Vierkant Hout, Wane-* en *Kopie Planken* en *Platen*, *Hollandsche Deelen*, *Riggels* en *Latten*, *Steenen*, *Kalk* en *Cement*, *Tigchels*, *Leijen*, *Platlood*, *Spijkers* en verdere *IJzer-* en *Verfwaren;* waarvan de lijst benevens de conditiën en voorwaarden, waarop de levering zal worden aanbesteed ter *visie* ligt, ten Huize van den *Tresorier* de Heer M. A. KEYSER, van heden af, tot den 5den Februarij aanstaande; — zullende aan de minst-inschrijvenden mits goedgekeurd wordende, de levering worden aanbesteed.

Paramaribo, den 20 Januarij 1834.

De Secretaris der bovengen. Gemeente,
J. E. SOESMAN.

(2894) **TE KOOP;**

De *HUIZEN* en *ERVEN*, gelegen aan de *Heerenstraat*, sub Lr. B. N°. 73 en sub Lr. B. N°. 69; benevens de *Twee Kamers*, gelegen aan de *Noorder Kerkstraat*, sub Lr. B. N°. 170; — alle aankomende de ondergeteekende.

Paramaribo, den 20 Januarij 1834.

M. E. GEERKE.

(2879) J. P. L. WEIMANN, verzoekt *andermaal* zijne respective Debiteuren betaling te willen presteeren; vermits zijn vertrek uit deze Kolonie op den 15den Februarij bepaald is.

(2870) De ondergeteekende heeft op heden, bij behoorlijke Procuratie, tot zijne *generale Gemagtigden* aangesteld, de Heeren H. BIJLAART en G. S. DE VEER.

Paramaribo, den 18 Januarij 1834.

J. D. G. GODET.

(2892) JOHN PARROTT, vertrekt.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

De Noord-Amerik. Brik *Levant*, Kapt. PETER SWENSON, van *Boston*, Passagier: de Heer P. NAHAR.

UITGEKLAARD.

Het Schip *Anna en Louisa*, Kapt. J. K. DE JONG, naar *Amsterdam;* lading: 483 vaten Suiker, 20 balen heele Koffij, 49 balen schoone Katoen, en 25 puncheons Rum.

Het Schip *de Jonge Evert*, Kapt. J. J. KIERS, naar *Amsterdam;* lading: 210 vaten Suiker, en 2 balen heele Koffij.

De Zweedsche Sloep *Harriot*, Kapt. P. D. CORBIERE, naar *Demerary*.

De Schooner *Bucklebury*, Kapt. TILLY GREGORY, naar *Saramacca* en het *Opperdistrict Nickerie*.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.